

Árkádiai pásztor, düledező kókunyhó előtt egy képtelenül szikár, kiszik-
kadt ember, nyútt vászonnadrágban, csupasz felsőtesttel, meztelen vállán irha-
mellény. Könyalogató, sebes szájú birkák, délben egy lombtalan fácska nem-
létező árnyékában fejfelé összebújva, egymást hőszigetelve egymás gypjával.
Csont-bőr fekete kecskék. Kő és kő.

A katedrális és a Bib-al-Mardum mecset közt egy meredek sikátorban gitár
szól. Egy félköríves ajtónyílás mögött műhely: gyalupad, szerszámok, forgács,
a mennyezetről gitárnyakak, félig kész gitárok lógnak. Az ajtótól balra kék
vaszonnadrágos, szakadt ingű idősebb ember ül, aranysárga és intarziadíszes
gitárt penget. Az ajtóval szemben egy kisfiú, ültében csak meztelen lába hegye
éri a padlót, ölében kicsi gitár. Nem a muzsikálót nézi: fölfelé néz, mint a
katedrálisképek királyai és főszentjei mögött a kisebb szentek, szolgák, apró-
dok. A gitárkészítő játszik. Művészien-e és mit, ki tudja. Egy toledói álomban
majd alázatosan leülni a küszöbre, és addig hallgatni, hallgatni ezt, amíg min-
den lefoszlik róla, és csak húrok pengése marad egy sikátorban.

A kinétai ember reggel a teraszon ült, a sziklaoldalba ragasztott vendéglő
teraszán, magasan a tenger fölött, és lassan szürcsölte a kávéját. „Banánkeres-
kedő voltam.” Elnézett a víz fölé. „Ötvenéves vagyok.” Egy bólintással: „Majd-
nem ötvenegy. A hajóm árából ez a bisztró.”

Európa autópályáin elgázolt kutyák. Úttestbe beledöngölt, kétdimenziós
tetemek. Útburkolati jelek Európa autópályáin.

